

Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief juni 2002

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
Tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl

Geachte lezer,

Mijn naam is Marianne Schepers. Al jaren had ik de wens een langere periode te gaan werken met straatkinderen. Eind 2001 is mijn wens in vervulling gegaan. Ik heb van september tot december gewerkt in de Peruaanse stad Cusco, in de wijk Zarzuela.

Zarzuela is een intens arme en gevaarlijke wijk in Cusco en om te voorkomen dat de niños hele dagen in de wijk op straat rondhangen, heeft Dolores, een Peruaanse vrouw, hier een opvang voor deze kinderen opgestart.

Het project heet "Inti Huahuacuna" en betekent "Kinderen van de zon". Voor straat- en wijkkinderen is de zon heel belangrijk en daarom hebben zij zelf voor deze naam gekozen.

Door financiële bijdragen van familie, vrienden en kennissen heeft Inti Huahuacuna een geweldige steun in de rug gekregen.

Ik ben met één wens naar Cusco gegaan; namelijk mogen werken met straatkinderen, maar ik ben met meerdere wensen teruggekomen:

- *Het blijvend financieel ondersteunen van Inti Huahuacuna, zodat dit project ook in de toekomst levensvatbaar blijft.*
- *Het vinden van een financiële ondersteuning voor deze kinderen, zodat zij onderwijs kunnen gaan volgen.*
- *Om in 2002 weer terug te kunnen gaan naar "mijn" niños.*

Gedurende de periode dat ik daar gewerkt heb, heb ik regelmatig een verslag van mijn belevenissen naar familie en vrienden in Nederland gemaald.

Mede aan de hand van deze verhalen heb ik deze nieuwsbrief gemaakt, zodat ik mijn ervaring met meer mensen kan delen. Hierdoor hoop ik vaker op (financiële) steun te kunnen rekenen.

*Fijn als u mijn verhaal wilt lezen,
Marianne*

Straat- en wijkkinderen

In de steden van Peru leven en werken tienduizenden kinderen op straat zonder enige vorm van bescherming door volwassenen. Hun toestand is zorgwekkend.

Kinderarbeid, kindermisbruik, geweld, ondervoeding, soms ook druggebruik (lijm snuiven)... zijn alledaagse feiten in hun leven. Kinderen uit de sloppenwijken, die nog wel bij een of ander volwassen familielid wonen, zijn er dikwijls niet veel beter aan toe door de extreme armoede. Ook zij moeten vaak voorzien in hun eigen levensonderhoud. Onrecht, aangedaan aan kinderen laat niemand onverschillig. Daar wil je gewoon wat aan doen!

Wie is Dolores?

Dolores Suarez is een jonge Peruaanse vrouw. Van jongsaf aan voelde zij zich geraakt door de grote verschillen in haar land en het onrecht dat zoveel kinderen wordt aangedaan.

Samen met haar man zette ze in alle stilte en bescheidenheid een sociaal programma op. En toen sloeg het lot hard toe. Toen hun dochttertje Angela 3 jaar was, stierf haar man door een auto-ongeluk. Toch bleef Dolores zich inzetten voor de straatkinderen.

Als ik haar leer kennen is Angela 7 jaar en is Dolores net gestart met het opzetten van het opvanghuis "Inti Huahuacuna". Met hart en ziel staat zij dag en nacht klaar voor 'haar' straat- en wijkkinderen.

"Waar haalt ze de energie vandaan", denk ik regelmatig.

“Een goed begin.....” september 2001.

Zoals jullie aan deze eerste mail uit Peru zien, is de grote truc gelukt. Ik ben donderdagochtend in alle vroegte naar Schiphol vertrokken met maar een grote zorg, mijn bagage..... en terecht!! Dagen ben ik nog bezig geweest om er 1 kilo uit te leggen en er vervolgens weer 2 kilo bij te stoppen. Het was dan ook een geweldig gevoel om op te stijgen en hier niet meer over na te hoeven denken. Het volgende probleem lag pas 14 uur verder, namelijk wederom alles in het vliegtuig naar Cusco te krijgen.

En dan sta je daar in Cusco..... het doel van je reis. Een prachtige stad en je realiseert je dat dat dus ook nog kan. Ik ben zo bezig geweest met het werk, wat ik er wil gaan doen, dat ik hier helemaal niet aan heb durven denken.

Mijn hostel is een nog grotere verrassing. Het ligt tegen een berg en je hebt er een prachtig uitzicht over heel Cusco. Adembenemend mooi, letterlijk en figuurlijk! Als je eenmaal boven bent, ligt je tong op je schoenen en hang je te puffen als een oude dame door de grote hoogte van zo'n 3700 meter. Maandag begint mijn eerste Spaanse les en dan kan het beginnen.

“Peruaans nieuws!” oktober 2001.

En dan ben ik spontaan alweer 3 weken hier in Peru. De tijd vliegt en ik heb het gevoel dat ik hier zelfs al maanden ben. Er gebeurt zoveel en mijn dagen zijn gevuld van s'ochtends 06.30 tot s'avonds 22.00. En het voelt zo goed!

Tot op heden heb ik iedere ochtend nog Spaanse les. Ik spreek Spaans vanaf het moment dat ik op sta tot ik naar bed ga en jawel.....ik droom volgens mij al in het Spaans!! Om 12.00 bestijg ik op een Peruaanse hof alle trappen naar mijn appartementje, hap-slik wat eten weg, maak ter plekke wat huiswerk, schiet in mijn werkplunje en loop naar het Plaza de Armas, het centrum van de stad. Daar neem ik een taxi naar mijn werk, in Zarzuela, want het is absoluut niet veilig genoeg om daar naar toe te lopen. Ik heb nu Cusco beter leren kennen en in dit stuk van Cusco ben ik nog geen enkele toerist tegengekomen! Het is een van de armste en gevaarlijkste wijken en de mensen hebben hier echt helemaal niets.

Midden in deze wijk heeft Dolores een Peruaanse vrouw met anderen een opvang voor straat- en wijkkinderen opgestart.

Met bloed, zweet en tranen hebben zij dit buurthuis, Asociación Zarzuela, van de gemeente kunnen huren. Als jullie het zouden zien, denk ik niet dat jullie begrijpen, dat zij hier zo ontzettend blij mee kunnen zijn! Maar het is al helemaal mijn werkplekkie geworden.

We vangen er gemiddeld 60 kinderen per dag op, variërend van 2 tot 14 jaar. De kinderen snakken naar aandacht, genieten zo intens van het samen iets doen, kussen je alle 60 als ze komen en weer even intens als ze naar huis gaan. En ze zijn zo verwaarloosd, vies, stinken, hebben nauwelijks of geen kleren of schoentjes

aan, het merendeel heeft geen thuis, geen ouders en die paar die wel een thuis hebben blijven het alsmaar uitsstellen om er naar toe te gaan. Klampen zich vast, verzinnen van alles om niet te hoeven gaan, gaan en komen gelijk weer terug om nog even te kunnen blijven. En, ja, ze jatten en ik begrijp dat heel goed. Gisteren hing er zo'n hummeltje helemaal tegen mij aan, smekend om wat aandacht, met van die hongerige oogjes alleen maar het woord 'pan, pan' zeggend en terwijl ze maar bleef knuffelen en me aan bleef kijken probeerde ze tegelijkertijd heel voorzichtig mijn trouwring van mijn vinger te schuiven!!

Het zijn allemaal kinderen die of seksueel misbruikt zijn, mishandeld worden of waar veel geweld binnen het gezin is. Maar, ja, helaas, rond 19.00 sluiten we het gebouw en staan zij weer op straat. Er is absoluut geen mogelijkheid in dit gebouw om te overnachten.

Hoe ziet ons buurthuis eruit?

Net als de kinderen, verwaarloosd; kapotte ruiten, een paar tafeltjes en stoeltjes, lang niet genoeg voor alle kinderen, 1 toilet waar je alleen aan de lucht kunt ruiken dat er, onder het vuil, een toilet moet zitten. We hebben 1 kamertje waar we de oudere kinderen wat onderwijs geven, helpen met hun huiswerk.

Er is hier nog heel veel werk te verzetten, want het is een nieuw project en er zit nog weinig structuur in. Alles is vrijblijvend en aangezien Dolores in het ziekenhuis ligt, rust de hele organisatie op de schouders van Carlos, Flor en Nestor en enkele vrijwilligers.

Gisteren zijn we op de markt poetspullen wezen kopen en hebben we na het werk alle korsten van de vloer, tafeltjes en krukjes gekrabbd met de stukken glas van de gebroken ruiten, die over de vloer liggen. Ander "gereedschap" is er niet. Een liter chloor (ja, ik weet het, maar dit was het enige wat we konden krijgen op de markt) en maar schrobben. In onze ogen was het resultaat vandaag echt te zien en rook het iets minder naar een manege!!

Deze keer iets sneller nieuws van mij en de niños. Ik hoop dat ik een beetje lijn, structuur en een goede opzet binnen het project heb bereikt, voordat ik hier weg ga. Dan kan dit werk door anderen voortgezet worden en dat is het allerbelangrijkst voor de niños. Om te beginnen ben ik ze wat hygiëne bij aan het brengen. Voordat ze 'de klas' binnen komen moeten ze eerst hun handjes wassen. De meeste kinderen zien nooit water en ook al krijg je al dat vuil er niet 1,2,3 vanaf, het is een begin. Daarbij is er helemaal niets, dus vervolgens moeten ze die natte handjes weer afdrogen aan hun vieze kleren.....! Komt gelijk al het volgende probleem om de hoek kijken. Als ze dit juist beginnen te begrijpen is er prompt een hele week geen water in de hele wijk.....! Waarschijnlijk beginnen we, als er weer water is, dus weer van voren af aan!

Misschien moet ik eens vertellen hoe mijn werkweek eruit ziet:

Als ik s'middags met de taxi in Zarzuela aankom, zitten er al hordes kinderen te wachten en begint het intense kus- en knuffel ritueel. Er zijn erbij die maar blijven aaien. De paar die naar school gaan krijgen een plekje om huiswerk te maken en de rest gaat allemaal mee naar boven om met ons te werken.

De Engelse les is een vast onderdeel iedere dag. Dat is voor deze kinderen heel belangrijk. In Cusco is maar een manier om aan de kost te komen en dat is d.m.v. het toerisme. Maar ze genieten er ook van.

De creativiteitslessen zijn op maandag, dinsdag en donderdag en op woensdag is gezelschapsspelendag. Ook daar zijn ze dol op en kunnen ze ontzettend veel van leren.

Van een gift van Hilde, een Belgische vrouw kan elke dag een soort pap en een broodje worden verstrekt.

Ik sta te rillen als ik het zie en ruik maar de kinderen vechten erom. Als ik er 10 te eten heb gegeven en er dus nog zeker 50 moeten, staan die 10 alweer met grote

hongerige ogen tegen mijn pan, te smeken om meer. Op vrijdag gaan we met ze naar buiten en dat vind ik heerlijk. Dat is voor mij de enige manier om op een veilige manier te zien in wat voor een wijk ik nu eigenlijk werk. Op een kwartiertje loopafstand ligt een speeltuin, waar Carlos geregeld heeft dat de kinderen daar gratis mogen spelen.

Ik heb er ook veel over nagedacht hoe je structureel voor deze kinderen iets kunt veranderen.

Vorige week heb ik met Dolores, die weer beter is, een vergadering gehad en mijn ideeën met haar kunnen delen. Ik heb ervaren dat ook zij iemand is die met hart en ziel voor haar 'kinderen' vecht.

Samen hebben we een hele lijst met de meest dringende dingen gemaakt, die voor het werken met de kinderen van belang zijn.

Dit zijn voldoende tafels en stoelen voor de kinderen; studieboeken, muziekinstrumenten en een medicijnkast. Verder moeten er dringend reparaties worden verricht aan de vloer, de balkons en kozijnen in het gebouw.

Aan de slag

Tafels om aan te werken en stoelen om op te zitten, waren het hardste nodig. We zijn met Cesar en Dolores naar Chinchero gegaan. Daar is een timmerschool, waar jongens uit de comunidades het vak leren en tevens werken.

We hebben een offerte aangevraagd voor 4 leestafels van 2 meter en 12 stoelen in de bibliotheek, 6 tafels en 48 stoelen in de werkruimte en 4 tafels en 12 stoelen in de spelletjeskamer. Ook een kast om de spullen van de kinderen en de gezelschapsspelen in op te bergen. Inmiddels is de timmerleraar in Zarzuela geweest en aangezien hij de gunstige prijsopgave had, met de beste materialen, hebben we hem de opdracht gegeven. Het fijne is, dat hierdoor het mes aan 2 kanten snijdt. Op de timmerschool zitten namelijk jongeren uit de bergen die het vak willen leren. Voor deze zeer arme jongens, is dit namelijk een geweldige opdracht en betekent dit een flinke periode werk hebben. Mooi, toch!

Zaterdag is de timmerman al bij ons in Zarzuela naar onze vloer, deuren, balkons en ramen komen kijken. De vloer en de balkons blijken levensgevaarlijk te zijn en aangezien wij op de eerste verdieping werken verbaast het me nog steeds, dat we nooit met z'n allen naar beneden zijn "gedonderd". Daarbij waait het er voor in en achter uit, want we hebben geen glas in de ramen en de kozijnen zijn slecht. Vloer en kozijnen moeten vernieuwd worden. Ook deze klussen mag hij van ons gaan klaren. Als dank voor de opdracht hebben we van hem een grote houten medicijnkast kado gekregen.

Dolores kan het nog steeds niet geloven, dat deze spullen ooit echt allemaal in Zarzuela zullen staan.

Wat een goede besteding van al het in Nederland ingezamelde geld.

Tevens hebben we die dag ook 20 stalen "soepkoppen" bijgekocht, voor het opdienen van het avondsop. We komen namelijk iedere avond een 20 koppen tekort en dan moet je die terug zien te krijgen van de kinderen die al 1x hebben gehad. Maar ze staan zo intens te

hopen op nog een kop, dat ze het vasthouden van deze kop bevechten met gevaar voor eigen leven!

De afgelopen weken heb ik nog geld van de giften gebruikt om met een meisje naar het ziekenhuis te gaan. Katerin is 6 jaar oud en had een bultje precies onder haar oog. Iedere dag zagen wij die bult groter worden, echt een knots, akelig paars van kleur en haar hele oogje zat inmiddels dicht.

Het was een abces, verschillende lagen ontstekingen op elkaar, waarbij ze haar zicht had kunnen verliezen en het zou haar hersentjes ook geen goed gedaan hebben. De operatie en medicijnen van Katerin hebben we, dank zij jullie, kunnen betalen. We zijn nog vaak op controle gemoeten met haar en de chirurg is een bijzonder aardige man. Hij heeft ons gezegd, dat wij altijd met onze kinderen bij hem terecht kunnen, voor een vriendenprijs. Geweldig, hè! Katerin kennen we inmiddels niet meer terug. Onvoorstelbaar, het was een heel stil, teruggetrokken meisje, waar echt letterlijk geen woord uit kwam. Wat schetst mijn verbazing, sinds ze is opgeknapt is ze zo open, maakt contact, praat, vraagt om hulp en licht. Een lust om te zien. Ik hoef jullie niet te vertellen hoe goed mij dit doet.

“Scheiden doet lijden.....!!!!” december 2001.

Het zit erop, mijn tijd bij Inti Huahuacuna is voorbij! Het begon al afgelopen donderdag. Er was een chico, Jonathan, die huilde en niet mee naar de film wilde gaan, omdat hij geen afscheid van mij wilde nemen. Tezamen hebben we er over gesproken, dat je een fijne tijd ook op een fijne manier kunt afsluiten en dat was genoeg voor hem om mee te gaan. Die dag had ik het zelf nog zo druk, dat ik er niet al teveel bij stil kon staan, dat het echt ook mijn afscheidsfeestje was. En toen kwam de vrijdag, echt de laatste dag en dan merk je dat het waar is: "scheiden doet lijden". Verschillende kinderen, vooral Yanet, zagen wit om hun neusjes en huilden al voordat ik er was. Gelukkig was het prachtig weer en zijn we met alle kinderen naar de

speeltuig gegaan. Als een kind zich lekker uit kan leven vergeet hij alles even en ik dus ook.

Maar dan komt het moment dat je voor de laatste keer dat avondsop uitdeelt. Ongelofelijk, er waren bijna 100 kinderen, we kwamen broodjes tekort, er was sop te weinig, dus iedereen kon maar een halve kop krijgen, maar mijn trouwe soepkop-aanreiker John was aanwezig en tezamen hebben we deze klus voor de laatste keer geklaard.

Na de maaltijd moest ik naar de bibliotheek komen en die zat propvol met onze niños. Een paar kinderen hadden een speech voorbereid en boden mij bloemetjes aan. Ze hadden een prachtige tekening gemaakt met hartverwarmende woorden erop en een paar chicos zongen speciaal voor ons een lied over "linda profesoras". En dan komt het moment dat ieder kind, een voor een, je een laatste abrazo komt geven en uiteindelijk ben ik bijna "weggevlucht", om het niet nog moeilijker te maken dan het al was. s'Avonds was ik doodmoe van alle emoties. Gelukkig moest ik de volgende dag nog even terug, want een kist met speelgoed was uit Nederland aangekomen. Om het de niños en mezelf niet nog moeilijker te maken, heb ik dit mooi in de ochtend gedaan, aangezien de kinderen s'middags komen. Een ding is zeker, Dolores en de kinderen kunnen tijden vooruit met alles wat ze nu hebben en misschien moet Dolores er nog maar een kast bij gaan kopen....!!!

Zoals jullie hebben kunnen lezen heeft Dolores en het werken met straat- en wijkkinderen een diepe indruk op mij gemaakt. Niet alleen met zorg maar ook met veel plezier kijk ik daar op terug.

In het begin van mijn nieuwsbrief heb ik verteld over mijn wensen. Er is nog veel te doen.

Mocht mijn verhaal voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op girorekening 9233476 ten name van Inti Huahuacuna-Cusco.

*Bedankt voor uw belangstelling,
Marianne Schepers*